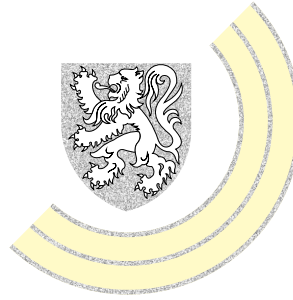

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2004-2005

1 maart 2005

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR WELZIJN, VOLKSGEZONDHEID EN GEZIN

Vraag om uitleg van mevrouw Marijke Dillen tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de financiering van projecten rond risicojongeren en jongerencriminaliteit

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het Vlaamse openbaarheidsdecreet in de welzijnssector

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over ziekenhuisinfecties

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Jans tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de rechtszaak van de artsenbonden VBS en BVAS tegen het Vlaamse zorgdecreet bij het Arbitragehof

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Jans tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de problematiek van de psychosociale opvang voor verkeersslachtoffers

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Van der Borgh tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de slachtofferhulp voor slachtoffers van een verkeersongeval

Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Vogels tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de transparantie van de facturen in de ouderenzorg

Vraag om uitleg van mevrouw Elke Roex tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het virtueel zorgnetwerk

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de maatregelen tot beheersing van de uitgaven inzake hulpmiddelen en aanpassingen

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin

Dinsdag 1 maart 2005

Voorzitter: de heer Luc Martens

– *De vraag om uitleg wordt gehouden om 14.06 uur.*

Vraag om uitleg van mevrouw Marijke Dillen tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de financiering van projecten rond risicojongeren en jongerencriminaliteit

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Dillen tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de financiering van projecten rond risicojongeren en jongerencriminaliteit.

Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, twee weken geleden heeft de Antwerpse schepen voor Veiligheid, de heer Grootjans, aan de alarmbel getrokken. Hij haalde de pers met de mededeling dat u geen middelen wilt vrijmaken voor de financiering van projecten inzake risicojongeren en jongerencriminaliteit. Het gaat daarbij niet om de eerste de beste projecten, maar wel om erg zinvolle.

Een eerste project is 'De Overstap', een gesloten opvangcentrum voor minderjarigen die één of twee misdrijven hebben begaan en die er door de jeugdrechtster worden geplaatst. Volgens cijfers begeleidt De Overstap jaarlijks ongeveer 80 jongeren. Een tweede project is 'Traject 2' waarbij jongeren worden begeleid die dreigen te ontsporen in de criminaliteit. Het gaat om trajectbegeleiding op vrijwillige basis van ongeveer 60 jongeren per jaar. Een derde project is de Antwerpse dienst 'Alternatieve Maatregelen' die zich bezighoudt met positieve

resultaten inzake herstelbemiddeling, leerprojecten en gemeenschapdienst voor minderjarigen die een misdrijf plegen. Ze begeleiden per jaar ongeveer 300 jongeren. Een vierde project is 'U-Turn' dat zich op recidiverende jongeren richt. Het gaat daarbij om meerderjarige jongeren die zich schuldig maken aan ernstige gewelddelicten.

In het verleden werden deze projecten via het grootstedenbeleid gefinancierd en de budgetten kwamen van de federale overheid. Door de overheveling van de bevoegdheid inzake opvang en begeleiding van delinquente jongeren valt een en ander onder uw bevoegdheid. De federale regering heeft dan ook aangekondigd de financiering stop te zetten, waardoor ongeveer 500 jongeren zonder begeleiding dreigen te vallen. Ik steun de Antwerpse schepen in zijn pleidooi voor een dringende oplossing. Het wegvallen van de financiële middelen zou heel ernstige gevolgen hebben voor de werking van de verschillende projecten.

Volgens de krant zou u in een eerste reactie hebben gezegd dat er geen middelen zijn om het hulpaanbod van de bijzondere jeugdbijstand uit te breiden en deze projecten over te nemen. U zou grondig evalueren welk project er kan worden ingepast in het jeugddelinquentiebeleid vanaf 2006. U hebt er onmiddellijk aan toegevoegd dat u wel financiële middelen zou vrijmaken voor de begeleiding van de jongeren in De Overstap tot 2009, maar niet voor de nazorg als die jongeren weer op straat staan. Een week later blijkt een en ander geëvolueerd. U hebt toen aangekondigd dat u zou gaan spreken met de Antwerpse schepen van Veiligheid, en dat zou ondertussen zijn gebeurd.

Mevrouw de minister, wat is uw standpunt betreffende de verklaringen van de Antwerpse schepen inzake de financiering van projecten rond risico-

Dillen

jongeren en jongerencriminaliteit? Klopt het dat deze projecten wordt stopgezet? Wat zijn daarvoor de redenen? In het verleden werden deze projecten gefinancierd met federale middelen. Heeft de federale overheid voor de aankondiging van de stopzetting met u overleg gepleegd? Zo ja, welk standpunt hebt u verdedigd?

De projecten zijn nuttig, positief en belangrijk bij de begeleiding van delinquente jongeren en de materie valt onbetwistbaar onder uw bevoegdheid. Bent u bereid om bij voorrang te onderzoeken op welke wijze die alsnog kunnen worden gefinancierd zodat het voortbestaan gewaarborgd blijft? Er wordt aangedrongen op een structurele oplossing. Bent u bereid daarover na te denken? Zijn er in andere steden ook projecten die met federale middelen werden gefinancierd en waarvan de financiering nu wordt beëindigd?

De voorzitter: Mevrouw Van der Borght heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borght: Mijnheer de voorzitter, de VLD sluit zich bij deze vraag aan, maar er is iets wat ik betreur. Mevrouw Dillen, u weet wellicht dat over deze aangelegenheid een schriftelijke vraag is gesteld aan de minister. Naar aanleiding van het antwoord daarop zijn een aantal zaken in de pers verschenen. Het is dan ook eigenaardig dat u dat aangrijpt om opnieuw een vraag om uitleg te stellen. De minister heeft een onderhoud gehad met de Antwerpse schepen en dat is erg constructief verlopen, maar ze zal u daar wellicht zelf meer over vertellen.

Het is een eigenaardige manier van werken. De schriftelijke vraag werd op 14 januari 2005 gesteld. We moeten ons niet enkel op krantenartikels baseren en hier opnieuw dezelfde vragen te stellen, want zo kunnen we bezig blijven.

Mevrouw Marijke Dillen: Mevrouw Van der Borght, u vergist zich. Ik heb - eerlijk waar - geen weet van die schriftelijke vraag. Ik lees niet alle bulletins van vragen en antwoorden. Mijn Antwerpse collega's hebben me ingelicht over deze materie, en ik heb er ook de krantenartikels over gelezen.

De voorzitter: Ik heb als commissievoorzitter geen zicht op de schriftelijke vragen. We krijgen die pas

te zien als ze worden gepubliceerd. Dat circuit staat los van het onze. De commissiesecretaris en ikzelf kunnen alleen oordelen over de vragen om uitleg en interpellaties.

Mevrouw Vera Van der Borght: Misschien moeten we dat onderzoeken. Mij werd verteld dat plaatselijke toestanden het best schriftelijk worden bevraagd. Als we met dubbele circuits werken, waarbij we schriftelijke vragen mondeling herhalen, dan blijven we lang bezig. We kunnen onze tijd in de commissie beter aan inhoudelijke debatten spenderen. Ik weet niet of daar iets aan te doen is.

De voorzitter: Ik zal nagaan of we daar iets kunnen aan doen.

De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de voorzitter, ik ben bekommerd over het geïntegreerd beleid. Ik ken de federale situatie niet zo goed. Mevrouw de minister, welke gelijkaardige situaties bestaan er op het federale en het gewestelijke niveau? Het beleid is niet alleen politiek van belang, we moeten ook duidelijke en eenvormige beleidsdoelstellingen nastreven. Is er vandaag al coördinatie en samenwerking tussen die instellingen in functie van een mogelijke toekomstige integratie? Zijn er bij de administratie al erkenningsaanvragen van die instellingen binnengekomen?

De voorzitter: Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Mevrouw de minister, de federale overheid verandert het geweer nogal eens van schouder. Toen de heer Tobback minister van Binnenlandse Zaken en de heer Wathélet minister van Justitie waren, werd een vast secretariaat voor preventie van misdrijven opgericht. Er zijn heel wat projecten gefinancierd in samenwerking met de gemeenten. Soms wordt dat herschikt, en nu wordt blijkbaar van een veiligheidsbeleid overgestapt naar een stedenbeleid. Ik neem aan dat niet alleen Antwerpen voor die verrassing staat.

Mevrouw de minister, op welke andere plaatsen kunnen we dat verwachten? Hebben die voorzieningen ook al contact opgenomen om de overname van de financiering te vragen? Het is dringend nodig dat we het herstelgericht jeugdsanctierecht opstarten, en het is heel belangrijk dat de Vlaamse

Merckx-Van Goey

visie daar naadloos bij kan aansluiten. We zullen dan goede afspraken moeten maken over de financiering.

Ik dring erop aan dat Vlaanderen nog pogingen zou ondernemen om ervoor te zorgen dat het ontwerp van de federale overheid samen kan gaan met onze voorzieningen, want anders zult u misschien iets overnemen en betalen dat haaks kan staan op wat de federale overheid beslist.

Wat is de stand van zaken in verband met het jeugdsanctierecht? Hebt u daar informatie over?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, collega's, ik denk dat over dit onderwerp heel wat misverstanden zijn ontstaan. Er is inderdaad pingpong gespeeld in dit dossier. Belangrijk om weten is ook dat, van zodra het duidelijk was dat de financiering er niet meer zou zijn, er contact is opgenomen met de betrokken schepenen en dat er reeds constructieve gesprekken worden gevoerd sinds september 2004 in plaats van sinds januari 2005, maar daar kom ik later nog op terug.

Als ik met mensen gesprekken voer, neem ik voor de buitenwereld geen andere stellingen in dan de beginstelling. Op die manier is dit dossier een beetje een eigen leven gaan leiden.

Eigenlijk heeft het te maken met het federale programma 'Grootstedenbeleid', waardoor er geld ter beschikking wordt gesteld van de stad Antwerpen. Antwerpen kiest dan waarvoor dat geld zal worden gebruikt en waarvoor niet. In het verleden heeft de stad ervoor gekozen om dat geld te gebruiken in deze projecten, maar nu de fondsen zullen slinken, heeft de stad beslist het geld daar niet langer voor te gebruiken.

Voor Vlaanderen is het niet evident dat, telkens als er centen wegvallen, Vlaanderen verantwoordelijk is. Als we spreken over coherente pakketten, is het nooit onze bevoegdheid als het gaat over geld, en altijd onze bevoegdheid als dat geld er niet meer is.

Met het overhevelen van bevoegdheden heeft dit allemaal niets te maken, want dat zou meestal ge-

paard gaan met een overheveling van centen. Die overheveling is eerder al gebeurd. Het gaat meer over een programma waarbij de stad Antwerpen ervoor heeft gekozen om federaal geld te gebruiken voor projecten die eigenlijk onder de bevoegdheid van Vlaanderen vallen. Nu die centen wegvallen, wordt dan wel verwacht dat Vlaanderen voor extra financiering zorgt.

Van bij het begin hebben we gezegd dat de problematiek en de thematiek te belangrijk zijn om er een politiek spelletje van te maken. We hebben dat dus niet gedaan. We zijn onmiddellijk rond de tafel gaan zitten om naar oplossingen te zoeken.

Ik zal niet alles herhalen wat er reeds is gezegd, zojuist is al een en ander inhoudelijk toegelicht. Traject 2 is ingebed in het CAW. ADAM staat vooral in voor herstelbemiddeling. Didian is een dispatchingproject voor meerderjarige delinquenten, en daarom behoort het niet tot onze bevoegdheden. We kunnen er dus ook geen oplossing voor zoeken. De Overstap is erkend als een 1bis-voorziening. U-Turn richt zich op recidiverende meerderjarigen en valt dus ook onder de federale bevoegdheden.

Op 27 september 2004 vond de eerste afspraak tussen mijn kabinet en de stad Antwerpen plaats. We hebben toen een aantal paden verkend. Op 22 december 2004 werden opnieuw gesprekken gevoerd. Ook tijdens de laatste week van januari 2005 hebben we contacten gehad. Op 24 februari 2005 was er nog bijkomend overleg.

De bedoeling is zeker ook om een globale visie te ontwikkelen en te zorgen voor een globale aanpak. Het is immers zinloos om dit project per project te bekijken.

Het is belangrijk eens duidelijk mee te delen wat we vandaag wel financieren. Het is zeker geen verhaal van alles of niets: er bestaat reeds een financiering vanuit het Fonds Bijzondere Jeugdbijstand. De Overstap ontvangt als 1bis-voorziening bijvoorbeeld 560.000 euro. Ondertussen heeft De Overstap vanaf 1 januari opnieuw een erkenning gekregen voor een periode van 5 jaar. De Vlaamse overheid financiert bijkomend een project in verband met intensieve gedwongen trajectbegeleiding voor een bedrag van 76.000 euro. Dat project is sinds januari 2005 verlengd met 1 jaar. De meerjarenovereenkomst van dat project is afhankelijk van een evaluatie die moet uitmaken of de financiering al dan niet opnieuw wordt gegeven.

Vervotte

De Elegast heeft een overeenkomst in verband met de coördinatie van herstelgerichte afhandeling van delicten gepleegd door minderjarigen. Daar hoort een bedrag van 84.000 euro bij. De Elegast heeft ook een overeenkomst in verband met het begeleiden van gemeenschapsdiensten en het begeleiden van vormingsprojecten. Daar hoort een bedrag van 160.000 euro bij. Bovendien heeft de Elegast een overeenkomst in verband met herstelbemiddeling als antwoord op jeugdcriminaliteit. Daar hoort een bedrag van 95.000 euro bij. Deze drie projecten lopen van 2005 tot 2007.

Indien de federale overheid de extra steun voor die projecten afbouwt, moeten we nagaan hoe wij een en ander kunnen invullen. Dat geldt niet voor Diddian en U-Turn. De nachtbewaking en het installeren van bijkomend personeel voor De Overstap kan ik niet financieren, want dan creëer ik ongelijkheid tussen de 1bis-voorzieningen. We voeren natuurlijk wel gesprekken met De Overstap om na te gaan welke andere keuzemogelijkheden er zijn. Zo zullen we zeker onderzoeken of er een overeenkomst voor een gestructureerde kortdurende residentiële begeleiding mogelijk is, zodat er wel een structurele oplossing kan worden uitgewerkt.

Traject 2 past volledig in onze beleidsvisie van preventief optreden. Voor we voor Traject 2 voor extra financiering zorgen, moet er eerst een evaluatie worden gemaakt. Zo weten we of de werking positief kan worden beoordeeld. We zullen dan zeker onze verantwoordelijkheid opnemen. Veel zal afhangen van de ontwikkelingen in verband met het jeugdrecht. Zal er meer nood zijn aan herstelgericht aanbod? In onze visie is dat in elk geval zo. De expertise die zowel de Elegast als ADAM hebben opgebouwd, zal een belangrijk punt zijn als blijkt dat uitbreiding nodig is. Ook daar zijn gesprekken lopende.

De stad Antwerpen moet bepalen op welke wijze ze de federale gelden aanwendt, en de Vlaamse overheid moet selectief en beargumenteerd antwoorden. Bij mijn weten is dit iets dat zich enkel en alleen voordoet in Antwerpen, en ik heb dan ook geen weet van andere gelijkaardige situaties.

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord en ik twijfel absoluut niet aan uw woorden.

U zegt dat er op 27 september, 22 december, in januari en op 24 februari een onderhoud is geweest met de schepen. Ik betreur dan ook ten zeerste dat hij op 17 februari plots aan de alarmbel is gaan trekken. Ik moet u niet verdedigen, maar ik ben iemand die graag correct wordt ingelicht. In Antwerpen wordt dit verhaal verkocht alsof er geen geld is en de projecten op de helling komen te staan. Nochtans beschikte de schepen over totaal andere informatie die u hem hebt gegeven.

Ik dank u voor de aandacht die u aan dit dossier besteedt. Ik vind het positief dat u aankondigt bereid te zijn om te zoeken naar structurele oplossingen na evaluatie van de verschillende projecten in het kader van uw jeugddelinquentiebeleid. Deze evaluatie is noodzakelijk en nuttig, want ik stel vast dat sommige projecten zich met hetzelfde bezighouden. We moeten ons de vraag stellen of een en ander niet moet worden gecoördineerd. Coördinatie is immers interessant voor de financiën: versnippering van bevoegdheid betekent ook versnippering van de middelen. Ik hoop dat de evaluatie zal zijn afgerond tegen de bespreking van de begroting 2006.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het Vlaamse openbaarheidsdecreet in de welzijnssector

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Dehaene tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het Vlaamse openbaarheidsdecreet in de welzijnssector.

De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, mijn vraag gaat over het openbaarheidsdecreet dat in juli 2004 is verschenen in het Belgisch Staatsblad. Kind en Gezin heeft haar instellingen en vzw's op de hoogte gebracht van het decreet en geeft daarbij een interpretatie die nogal zware gevolgen heeft.

Dehaene

In de brief staat dat elke voorziening die erkend of gesubsidieerd wordt door de Vlaamse overheid of door Kind en Gezin, onder het decreet valt. Ze moeten dus voldoen aan de openbaarheid van bestuur. Dat betekent concreet dat ze verplicht zijn een register bij te houden van alle mensen die vragen hebben over de voorziening. Ze zijn ook verplicht om alle stukken over te maken die opgevraagd worden. Dat kan gaan van brieven over e-mails en foto's tot geluidsmateriaal. De vzw's wordt dus een niet te onderschatten last opgelegd.

Cruciaal is artikel 3 dat stelt dat voorzieningen die bepaald en gecontroleerd worden door de rechtspersonen, onder het decreet vallen. De interpretatie van Kind en Gezin is dat elke voorziening die een subsidie krijgt van de Vlaamse, provinciale of gemeentelijke overheid, onder het decreet valt.

Mevrouw de minister, wie kan er gebruik maken van het openbaarheidsdecreet? Wie kan vragen stellen aan de vzw's? Zijn dat alle burgers of enkel degenen die betrokken zijn bij de vzw?

Laat het duidelijk zijn dat ik geen probleem heb met de openbaarheid van bestuur, zeker voor die vzw's die een duidelijke beleidsverantwoordelijkheid hebben, zoals gemeentelijke vzw's. De vraag is echter of dit decreet moet worden doorgetrokken naar vzw's die louter een uitvoerende taak opnemen. Is het de bedoeling dat elke vzw die een kleine subsidie krijgt onder het decreet valt?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, dames en heren, deze vraag heeft te maken met artikel 3 en 4 van het decreet. In artikel 3 wordt bepaald wat de definitie van het centrale begrip 'bestuursinstantie' is. Punt b van de definitie handelt over het organiek criterium. Ik citeer: 'Het dient te gaan om een rechtspersoon of groepering van natuurlijke personen die in hun werking bepaald of gecontroleerd worden door een instantie die is opgericht bij Grondwet, wet, decreet of ordonnantie.'

Er is dus sprake van cumulatieve voorwaarden: 'bepaald' en 'gecontroleerd'. Er moet bijgevolg een vorm van controle of toezicht zijn door een hogere overheid op de werking van de instantie, bijvoorbeeld inspectie of erkenning. Daarnaast moet de hogere

overheid voorwaarden opleggen voor de werking van een bepaalde voorziening. Dit gebeurt meestal op reglementaire basis. Een voorziening die erkend is door de overheid of een VOI, is onderworpen aan bepaalde opgelegde voorwaarden voor hun werking en kan dus bijgevolg onder het toepassingsgebied vallen. Hun werking is met andere woorden gereguleerd door een hogere overheid. Het is dan ook normaal dat ze de verplichtingen uit het openbaarheidsdecreet naleven.

Het criterium van het louter verkrijgen van subsidies en het aanwenden ervan volstaat niet om een vereniging te laten vallen onder het toepassingsgebied van het decreet. Het is dus niet de bedoeling dat elke privé-vereniging die een subsidie ontvangt onder het toepassingsgebied valt. Er moet geval per geval worden nagegaan of het decreet van toepassing is.

De door Kind en Gezin erkende consultatiebureaus, erkende kinderdagverblijven, de diensten voor opvanggezinnen, centra voor kinderzorg en gezinsondersteuning, vertrouwenscentra kindermishandeling, adoptiediensten en de voorbereidingsdiensten adoptie vallen onder het toepassingsgebied van het decreet. Kind en Gezin heeft de diensten daarover inderdaad geïnformeerd. De zelfstandige onthaalmoeders zijn in hun werking minder gereguleerd en vallen bijgevolg niet onder het decreet.

U vraagt wie er een beroep kan doen op het decreet. Ik vermoed dat het de belanghebbenden zijn die dit in werking kunnen doen treden, maar ik zal dit nog verifiëren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Tom Dehaene tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over ziekenhuisinfecties

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Dehaene tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over ziekenhuisinfecties.

De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, de aanleiding voor deze vraag zijn de berichten over het aantal mensen dat jaarlijks sterft als gevolg van ziekenhuisinfecties. Het zou gaan om tussen de 400 en 1.500 sterfgevallen.

Federaal minister Demotte is dan ook een campagne gestart: 'U bent in goede handen'. Er wordt terecht aandacht besteed aan dit probleem, want het brengt aanzienlijke kosten met zich mee. Voor heel België zou het gaan om 608.000 extra ligdagen, goed voor 169 miljoen euro.

Mevrouw de minister, hebt u zicht op het aantal sterfgevallen in onze Vlaamse ziekenhuizen? Wat zijn de instrumenten waarmee een betere handhygiëne kan worden bevorderd? Welke initiatieven nam de Vlaamse Regering of kan ze nemen?

De voorzitter: Mevrouw van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, het klopt dat een betere handhygiëne veel bijdraagt in de strijd tegen ziekenhuisinfecties, maar we mogen ons daar niet blind op staren. Er zijn ook andere, niet te verwaarlozen factoren die het probleem mee veroorzaken. Er is een zware taak weggelegd voor de overheid en de ziekenhuisdirecties in verband met het sensibiliseren van het personeel.

Het gaat niet enkel om goede handhygiëne, maar er is een groter probleem op het vlak van communicatie tussen diensten, tussen verplegend en paramedisch personeel. Vaak draagt het paramedisch personeel niet de geschikte kledij bij de behandeling omdat het niet op de hoogte is van een besmette patiënt. Ik denk bijvoorbeeld aan het personeel van linnendiensten dat niet op de hoogte wordt gebracht, waardoor het besmette linnen met het gewone wordt vermengd. Soms wordt er ook bezoek toegelaten op kamers van geïsoleerde patiënten. Dergelijke dingen gebeuren regelmatig. Mevrouw de minister, hebt u daartoe in een sensibiliseringscampagne voorzien?

Vaak gebeuren dergelijke fouten bij gebrek aan personeel, wat spijtig genoeg regelmatig voorkomt. Er is te weinig personeel en dus ook geen degelijke briefing. Vaak ligt het ook aan de inrichting van een ziekenhuis. Ofwel beschikken de ziekenhuizen niet over genoeg eenpersoonskamers om be-

smette personen af te zonderen, ofwel beschikken ze niet over voldoende kamers die nodig zijn voor de isolatie van een patiënt. Dat zijn speciaal ingerichte kamers met een sas. Dit leidt er soms toe dat besmette en niet-besmette patiënten bij elkaar op eenzelfde kamer liggen. Hebt u een zicht op dit probleem? Werden daartoe initiatieven genomen? Is in voldoende controles voorzien?

Als de patiënt wordt getransfereerd naar een ander ziekenhuis of bejaardentehuis, wordt niet altijd doorgegeven dat het om een besmette persoon gaat. Als het rapport de dag erna of twee dagen later volgt, is het kwaad al geschied. Op dat moment is het voor een ziekenhuis belangrijker dat er een eenpersoonskamer vrijkomt en dat het vertrek van de bewuste patiënt niet wordt uitgesteld. Die komt dan terecht in een instelling die daar niet voor is ingericht, wat de zaak alleen maar erger maakt. Om deze redenen zijn controles geen overbodige luxe.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borght heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borght: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, ik kan de heer Dehaene volledig volgen in zijn vraag naar sensibiliseringscampagnes.

Ik heb meer problemen met de vragen van mevrouw Van Linter. Ik kom uit de ziekenhuiswereld en ik weet niet over welk ziekenhuis ze het heeft. Dergelijke toestanden doen me denken aan situaties van twintig of dertig jaar geleden. Ik kan me niet inbeelden dat ziekenhuizen tegenwoordig nog zo handelen.

Mevrouw Greet Van Linter: Ik weet dat uit de praktijk. Ik ben zelf nog onwetend kamers binnengestapt waar besmette personen lagen.

De voorzitter: De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, het voorkomen van ziekenhuisinfecties is een van de bijzondere aandachtspunten in uitvoering van het kwaliteitsdecreet. Wanneer is de volgende evaluatie daarvan gepland?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: De registratie gebeurt door het Wetenschappelijk Instituut voor Volksgezond-

Vervotte

heid. In Vlaanderen zijn er ongeveer 61.647 infecties per jaar. Volgens internationale cijfers zou 1 tot 2 percent van de mensen daaraan sterven. Voor Vlaanderen betekent dat 616 tot 1.233 sterfgevallen. Een ziekenhuisinfectie verlengt een hospitalisatieduur met gemiddeld 4 dagen. Dat betekent voor Vlaanderen 264.588 extra verpleegdagen.

Een van de belangrijkste aandachtspunten daarbij is de handhygiëne. Daarover worden veel sensibiliseringscampagnes gevoerd, niet alleen door de federale overheid, maar ook in de ziekenhuizen zelf. In die campagnes gaat het ook over communicatie, organisatiestructuren, enzovoort.

Observatie en registratie van handhygiëne door het personeel gebeurt ook. Het bekendmaken van die geregistreerde gegevens creëert een bewustwording. Daarnaast is er ook vorming voor het personeel over de handhygiëne. Dat moet systematisch worden herhaald om de alertheid in de ziekenhuizen te behouden.

Het kwaliteitsdecreet wordt eind dit jaar geëvalueerd. De Vlaamse overheid stimuleert het meten met indicatoren van ziekenhuishygiëne. Als iemand besmet is, dan is het ziekenhuis verplicht om die persoon te isoleren. Dat kan worden gemeten met die indicatoren. De Vlaamse overheid heeft daar dus een zicht op.

De Vlaamse overheid onderschrijft de campagne 'U bent in goede handen', die de federale overheid heeft opgezet. 90 percent van de Vlaamse ziekenhuizen doet daaraan mee. De administratie Gezondheidszorg en het Wetenschappelijk Instituut voor Volksgezondheid volgen dit systematisch op.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Jans tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de rechtszaak van de artsenbonden VBS en BVAS tegen het Vlaamse zorgdecreet bij het Arbitragehof

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Jans tot mevrouw Vervotte, Vlaams

minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de rechtszaak van de artsenbonden VBS en BVAS tegen het Vlaamse zorgdecreet bij het Arbitragehof.

Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, collega's, de artsenbonden VBS en BVAS dienden in 2004 een verzoekschrift in bij het Arbitragehof om het Vlaams ontwerp van decreet voor eerstelijnszorg te vernietigen. In de Artsenkrant stelt de heer Marc Moens, voorzitter van de BVAS, dat de federale overheid zich begin januari 2005 heeft aangesloten bij dit verzoekschrift. Volgens een artikel in Knack van 16 februari 2005 ontkent het kabinet van federaal minister van Sociale Zaken Demotte die bewering formeel. Hij zegt wel dat hij een onderzoek naar een eventueel bevoegdheidsconflict zal instellen. Ook het Arbitragehof zegt dat er geen sprake is van een federale klacht.

Mevrouw de minister, werd u op de hoogte gebracht van het door de federale overheid ingestelde onderzoek naar een mogelijk bevoegdheidsconflict? Werd hierover overleg gepleegd tussen beide ministers? Berust het verzoek tot de nietigverklaring van de artsenbonden louter op een mogelijk bevoegdheidsconflict, of hebben de bonden ook andere argumenten ingeroepen om de nietigverklaring te vragen? Acht u het aangewezen om op basis van die ingeroepen argumenten het zorgdecreet aan te passen?

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Er worden 3 decreten door elkaar gehaald: het decreet op de zorgregio's, het eerstelijnszorgdecreet en het decreet op preventieve zorg. Hier gaat het over het eerstelijnszorgdecreet. Het Vlaams Eerstelijnszorgoverleg – VELO – kreeg indertijd de opdracht van toenmalig minister Byttebier om een implementatieplan te maken voor de zorgregio's, een inventaris te maken van de knelpunten, oplossingen voor de zorgregio's voor te stellen en een advies te formuleren over de toekomstige financieringsmodaliteiten voor samenwerkingsinitiatieven in de eerstelijnsgezondheidszorg.

Mevrouw de minister, hoe staat het met dat onderzoek? Krijgen we inzage in de resultaten van dat

Roex

onderzoek dat in november vorig jaar werd afgerond? Zullen de resultaten worden geïmplementeerd zoals voorgesteld?

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Mevrouw Jans, het zou niet verstandig zijn om de discussie over het eerstelijnszorgdecreet opnieuw te openen. Het was dansen op het slappe koord tussen de eerste- en de tweedelijnszorg omdat er een groot wantrouwen was tussen artsen en ziekenhuizen. De artsen wordt verweten dat ze hospitalocentrisme nastreven. De artsen-specialisten hebben een klacht ingediend nadat de ouderenvoorzieningen waren opgenomen als partner in de eerstelijnszorg. Het zou verkeerd zijn om ook de ziekenhuizen daarin te betrekken. Bovendien is het heel belangrijk dat dit decreet er zo snel mogelijk komt, omdat de samenwerkingsverbanden van de eerstelijnszorg daarop wachten.

Mevrouw de minister, hebt u al een zicht op het verder verloop? Wanneer zal het Arbitragehof klaar zijn? Wat is de timing van dit decreet?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Het gaat inderdaad over het eerstelijnsgezondheidszorgdecreet. Op 19 oktober 2004 hebben de BVAS en het VBS een verzoekschrift tot vernietiging bij het Arbitragehof ingediend. De Vlaamse Regering heeft een advocaat aangesteld om de belangen van de Vlaamse Gemeenschap te verdedigen. We zijn ervan overtuigd dat er geen sprake is van een bevoegdheidsoverschrijding.

Naast de schending van de bevoegdheidsherverdeling hebben ze ook andere argumenten naar voren gebracht, zoals de schending van de federale regels inzake de uitoefening van de geneeskunde. We betwisten dat. De Vlaamse Gemeenschap werd nog niet op de hoogte gebracht van een tussenkomst van de federale overheid in die rechtszaak bij het Arbitragehof. We hebben daarover geen overleg gepleegd en zijn niet op de hoogte.

Ik plan wel een overleg met de artsenbonden om hun bekommernissen te horen. Voor de timing van het eerstelijnsgezondheidszorgdecreet wachten we op duidelijkheid over de zorgregio's. We willen

halfweg 2005 die knopen doorhakken, en tegen eind 2005 uitvoering geven aan het eerstelijnsgezondheidszorgdecreet. Het werkveld verwacht dat we dat doen, maar eerst moeten we duidelijkheid krijgen over de zorgregio's.

Het onderzoek inzake VELO is inderdaad afgerond. Het was toegespitst op zorgregio's en het eerstelijnsgezondheidszorgdecreet. Volgende week krijgen we daarover een toelichting omdat er nog onduidelijkheden zijn. Daarna overwegen we verdere stappen.

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw duidelijk antwoord. Mevrouw Vogels, het is niet mijn bedoeling om de discussie opnieuw te openen, ik ga alleen op zoek naar een duidelijk standpunt van de Vlaamse Regering. Dat heb ik bij deze gekregen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Jans tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de problematiek van de psychosociale opvang voor verkeersslachtoffers

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Van der Borgh tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de slachtofferhulp voor slachtoffers van een verkeersongeval

De voorzitter: Aan de orde zijn de samengevoegde vragen om uitleg van mevrouw Jans tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de problematiek van de psychosociale opvang voor verkeersslachtoffers, en van mevrouw Van der Borgh tot minister Vervotte, over de slachtofferhulp voor slachtoffers van een verkeersongeval.

Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Mijnheer de voorzitter, uit de nationale verkeersveiligheidsbarometer kan iedereen cijfers afleiden betreffende ongevallen, al dan niet met dodelijke afloop, en het aantal slachtoffers. Elk van die slachtoffers wordt omringd door

Jans

meerdere directe naasten. Die kunnen een beroep doen op de diensten voor slachtofferhulp, die een duidelijke plek hebben verworven in de Centra voor Algemeen Welzijnswerk.

De doelgroep waartoe slachtofferhulp zich aanvankelijk richtte en ook voor gesubsidieerd wordt, zijn de slachtoffers en na- of naastbestaanden van misdrijven. Deze doelgroep evolueerde in de loop der jaren en breidde zich geleidelijk uit tot naastbestaanden bij zelfdoding, slachtoffers van rampen en getuigen van een misdrijf of schokkende gebeurtenis.

In 2002 besloten de diensten voor slachtofferhulp om ook de nabestaanden van een gedood verkeersslachtoffer tot hun minimumdoelgroep te rekenen. Die uitbreiding werd in 2004 door de Vlaamse overheid bekrachtigd in het sectorprotocol met betrekking tot de bijkomende taak 'hulp- en dienstverlening aan slachtoffers van misdrijven'. De overheid plande hiervoor geen bijkomende financiële middelen.

Door gebrek aan bijkomende middelen heeft de uitbreiding van de doelgroep zich beperkt tot de nabestaanden van gedode verkeersslachtoffers. De diensten voor slachtofferhulp hebben tot op heden geen aanbod geformuleerd voor gewonde slachtoffers en hun naastbestaanden.

De Vlaamse Regering heeft zich in het regeerakkoord inzake het versterken van de gezinszorg geëngageerd tot het ondersteunen van initiatieven die gericht zijn op een betere opvang en begeleiding van jonge verkeersslachtoffers. Inzake het mobiliteitsbeleid heeft de Vlaamse Regering zich geëngageerd tot het besteden van meer zorg aan de opvang en begeleiding van verkeersslachtoffers.

Mevrouw de minister, op welke wijze wilt u invulling geven aan het engagement inzake de rol van de diensten voor slachtofferhulp in de CAW's? Bent u van oordeel dat dit engagement van de Vlaamse Regering ook de naastbestaanden van niet-dodelijke verkeersslachtoffers omvat? Plant u samenwerkingsverbanden met de minister van Mobiliteit? Het regeerakkoord maakt daar immers ook melding van.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borght heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borght: Mijnheer de voorzitter, ik heb het natuurlijk ook graag over het Vlaams regeerakkoord. Daarin staan een aantal engagementen ten aanzien van de gezinnen in verband met een betere opvang en begeleiding van jonge verkeersslachtoffers. De CAW's hebben tamelijk recent een noodkreet geslaakt in verband met de slachtofferhulp aan verkeersslachtoffers. Blijkbaar zijn verkeersdossiers vaak zware dossiers omwille van het verwerkingsproces dat slachtoffers moeten doormaken, maar ook omwille van hun juridische en praktische complexiteit.

De CAW's zeggen dat ze eigenlijk geen bijkomende middelen hebben gekregen voor het begeleiden van verkeersslachtoffers. Daarom zijn ze verplicht om hun begeleiding te beperken tot de nabestaanden van gedode verkeersslachtoffers, terwijl ze eigenlijk een volledig aanbod van juridische informatie, van ondersteuning van praktische vragen en van psycho-sociale begeleiding tijdens het verwerkingsproces willen. Ze zeggen ook dat er nood is aan een structurele samenwerking met andere hulpverleners en aan de vorming van beroepskrachten en vrijwilligers. Daarvoor is natuurlijk meer geld nodig.

Mevrouw de minister, hoe wilt u de engagementen van het regeerakkoord realiseren? Is het aandeel van de Vlaamse Gemeenschap in de begeleiding van verkeersslachtoffers al eens doorgelicht? Indien dat al gebeurde, zou ik graag de resultaten daarvan kennen. Indien er nog geen doorlichting is gebeurd, denk ik dat het interessant is om er een te laten uitvoeren.

De voorzitter: Mevrouw Merckx heeft het woord.

Mevrouw Trees Merckx-Van Goey: Mijnheer de voorzitter, in de nieuwsbrief van het Steunpunt Algemeen Welzijnswerk heb ik gelezen dat Slachtofferhulp in de toekomst een volwaardig hulpaanbod wil formuleren voor gewonde slachtoffers, voor hun naasten en voor de nabestaanden van gedode verkeersslachtoffers. Er wordt bovendien voor de slachtofferhulpdiensten van de 14 Vlaamse gerechtelijke arrondissementen een personeelsuitbreiding gevraagd van 2 voltijds equivalente beroepskrachten per arrondissement.

Ik zat samen met enkele collega's op een ander denkspoor, weliswaar aangemoedigd door Zebra, een bondgenoot van jonge verkeersslachtoffers.

Merckx-Van Goey

Dat is een heel kleine organisatie die met veel instanties en personen samenwerkt. De verantwoordelijke van Zebra is zeer gedreven.

We willen deze problematiek breder benaderen. We willen ons dus niet toespitsen op de opvang in de meest enge zin binnen uw verantwoordelijkheid als minister van Welzijn, namelijk de opvang door diensten van Algemeen Welzijnswerk en Slachtofferhulp.

We zullen een voorstel van resolutie indienen om aan te tonen dat er nood is aan een inclusief beleid ten aanzien van verkeersslachtoffers en hun familieleden. Een en ander moet samen worden bekeken. Mevrouw Jans heeft al verwezen naar de minister van Mobiliteit, maar ook de minister van Onderwijs, de minister van Jeugd en de minister van Tewerkstelling moeten in deze kwestie hun verantwoordelijkheid nemen.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, collega's, in 2001 vielen op onze wegen 848 doden en 5.725 zwaargewonden. Ik denk dat iedereen weet dat het hier over een zware problematiek gaat. Het gaat immers om schokkende gebeurtenissen waar gepast op moet worden gereageerd. Daarom staan er in het Vlaams regeerakkoord een aantal expliciete engagementen.

Wat gebeurt er vandaag allemaal? We moeten een beetje voorzichtig zijn, want slachtofferhulp ligt ingebed in heel wat verschillende diensten, instanties en instellingen. Ik denk bijvoorbeeld aan de politie, het onderwijs, de medische sector en dergelijke. In de welzijnssector zijn er de diensten Slachtofferhulp, die bij de CAW's zijn ondergebracht. Er werken op die diensten 70 professionele hulpverleners en 200 vrijwilligers.

Sinds 2001 is er een kinderwerking uitgebouwd binnen de diensten Slachtofferhulp. Die wordt betaald uit het kinderrechtenbudget, dat is overgeheveld naar minister Anciaux. In elke provincie kan een provinciale coördinator voor de opvang van kinderen die slachtoffer zijn geweest van een schokkende gebeurtenis, worden aangesteld. Wie meer hulp en gespecialiseerde hulp nodig heeft, kan terecht in de Centra voor Geestelijke Gezondheidszorg.

Eind november is er een overleg geweest tussen mijn kabinet, Zebra en de vzw Ouders van Verongelukte Kinderen, om na te gaan hoe de passus uit het regeerakkoord verder kan worden ingevuld. We wensen een integrale aanpak, en we willen komen tot een ruime en coherente visie. Dat betekent dus ook dat we een breed beleidsplan wensen dat over de verschillende beleidsdomeinen heen vorm zal moeten krijgen.

Door te praten met de betrokken organisaties, kunnen we op basis van de ervaring van mensen bepalen welke concrete noden er zijn en wat er prioriteit moet krijgen. Op die manier zal er dus een soort doorlichting worden gerealiseerd.

Aangezien we hebben gekozen voor een geïntegreerd beleidsplan over de beleidsdomeinen heen, is het duidelijk dat er veel actoren van op het terrein bij zullen worden betrokken. Minister Van Brempt, minister Anciaux en minister Vandembroucke zullen er zeker bij worden betrokken. Met al die betrokkenen zullen we bepalen welke aanpak de beste is.

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Vera Jans: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord.

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Mevrouw de minister, is die doorlichting al gebeurd?

Minister Inge Vervotte: De inventaris van de noden die we zullen maken, zal een soort doorlichting zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Mieke Vogels tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de transparantie van de facturen in de ouderenzorg

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Vogels tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en

Voorzitter

Gezin, over de transparantie van de facturen in de ouderenzorg.

Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Mevrouw de minister, indien u op deze vraag een positief antwoord geeft, realiseert u een deel van uw beleidsnota zonder dat het iets kost. Er zal dan immers minder regelgeving zijn.

Via een nota werd de OCMW-raad van Antwerpen gevraagd om de aankoop goed te keuren van een nieuw softwarepakket om de facturatie voor de 1.155 erkende serviceflats van het Antwerpse OCMW op een andere manier te kunnen doen. Die vraag werd aan de raad voorgelegd omdat er na inspectie opmerkingen waren in verband met de transparantie van de facturen.

De transparantie van facturen is een gemeenschappelijke bekommernis van ons, maar soms leiden pogingen om transparantie te realiseren tot aberraties. Een van de dingen die voor problemen zorgen, is de facturatie op basis van de dagprijs. Per maand wordt een factuur opgesteld, en door de dagprijs als eenheid te nemen, is het totaalbedrag afhankelijk van het aantal dagen dat een maand telt.

In de rusthuizen wordt al volgens dit principe gefactureerd, maar de ontvangers van de facturen vinden niet noodzakelijk dat dit systeem meer transparantie tot gevolg heeft. Mensen begrijpen vaak niet waarom het bedrag van maand tot maand verschilt.

Als het gaat over de serviceflats, wordt de situatie een beetje erger. Mensen die in een serviceflat van het OCMW wonen, betalen maandelijks huur. Tot nu was dat in Antwerpen elke maand hetzelfde bedrag, maar de inspectie heeft gezegd dat die huur vanaf nu ook moet worden bepaald op basis van de dagprijs. Dat zal dan ook gebeuren.

Mevrouw de minister, is dat echt nodig? Ik denk niet dat de huidige facturatie van de huur van de serviceflats voor problemen zorgt. Door ook de dagprijs als eenheid te nemen, zullen de huurders van de serviceflats ook de indruk krijgen dat hun huur van maand tot maand verschilt.

Een bijkomend probleem is dat de meeste serviceflatbewoners betalen met een permanente opdracht. Het OCMW vraagt dat uitdrukkelijk. In het systeem met de dagprijs als eenheid gaat dat niet meer. Dan zal er via domiciliëringen moeten worden gewerkt, maar oudere mensen vertrouwen dat niet. Dat zal dus heel wat problemen opleveren in verband met achterstallige betalingen.

Op dit ogenblik heeft het OCMW van Antwerpen beslist om het nieuwe softwarepakket aan te kopen, zodat de facturatie op basis van de dagprijs kan gebeuren. Toch maakt deze nieuwe vorm van factureren de facturen niet transparanter. Misschien moet u een en ander eens opnieuw bekijken.

Indien u hier voor een wijziging zorgt, slaat u twee vliegen in één klap: minder regels en geen kosten. Bovendien zult u de plaatselijke besturen een hoop miserie en een hoop geld besparen.

De heer Luc Martens: Mevrouw Vogels, ik ga akkoord met wat u over de serviceflats zegt, maar ik heb het moeilijker met wat u zegt in verband met de rusthuizen. Rusthuisbewoners zijn dikwijls zwaar zorgbehoevend en moeten regelmatig worden opgenomen in het ziekenhuis. De bewoners zouden dus hun ziekenhuisrekening moeten betalen, maar dan ook elke maand een volledige maandprijs voor het rusthuis, terwijl ze er misschien 2 weken niet geweest zijn. Dat zal de rekening van de bewoners erg de hoogte injagen. Vroeger werden die zaken verrekend.

Mevrouw Mieke Vogels: Ik ben het met u eens, maar ik vraag me alleen af wat de evaluatie is in verband met de rusthuisfacturen. Bij ons wordt gezegd dat mensen er minder goed aan uit kunnen dan vroeger. Mijn vraag gaat in eerste instantie echter over de serviceflats.

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: CD&V heeft in het verleden ook altijd gepleit voor transparantie, maar het grote verschil zit in de supplementen. De grote vraag is wat we daar kunnen aan doen.

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, er is het aspect van administratieve vereenvoudiging en duidelijkheid, maar transparantie en duidelijk-

Vervotte

heid zijn niet altijd hetzelfde. Het is ook een middel om te responsabiliseren. Als voorzieningen duidelijk moeten aangeven wat de kosten zijn, wordt het duidelijk uitgelegd aan de mensen. We kennen de – vaak pijnlijke – discussies inzake incontinentie en het al dan niet noodzakelijk zijn van de zware kosten die ermee gepaard gaan. Al deze elementen moeten mee in overweging worden genomen.

De facturatie op basis van de dagprijs is wettelijk verplicht sinds 1985. De dagprijsberekening is een flexibel systeem. Dat is het grote verschil met de gewone huurmarkt waar iemand een opzegtermijn heeft. Bij mensen in een serviceflat is de situatie anders. De huur vervalt bijvoorbeeld dikwijls bij een overlijden. Er is bewust gekozen om de serviceflat als een specifieke ouderenvoorziening te zien en bewust uit de huurmarkt te lichten. We moeten dan ook voorzichtig zijn.

Het klopt dat mensen soms niet goed op de hoogte zijn van prijsschommelingen. Er is momenteel interkabinettenoverleg met de federale overheid aan de gang over wat er al dan niet in de dagprijs moet worden opgenomen. Dat is een belangrijke discussie.

Dit debat kunnen we verder voeren tijdens de bespreking van het woon-zorgdecreet.

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Mevrouw de minister, ik wil een duidelijk onderscheid maken tussen ouderenvoorzieningen en serviceflats. In die eerste categorie gebeurt de dagprijsberekening al, en dat kan worden meegenomen tijdens de bespreking van het zorgdecreet.

U zegt zelf dat de wetgeving sinds 1985 bestaat. Tot nu toe mochten de serviceflats steeds op maandbasis factureren. Uw inspectie zegt nu dat dit niet in overeenstemming is met de wet van 1985 en dat dit moet worden aangepast. U zou in afwachting van het nieuwe ouderenzorgdecreet aan uw inspectie de opdracht kunnen geven om de enge toepassing van de wet niet te verplichten voor de serviceflats. Nu plots na twintig jaar aandringen op een dagprijsfacturatie maakt het systeem niet transparanter voor de mensen en jaagt de plaatselijke besturen op extra kosten. Er zullen achterstallen komen en

mensen zullen niet meer via een permanente opdracht kunnen betalen. Er zijn zoveel nadelige neveneffecten dat ik het zinloos vind om de facturatie aan te passen. Ik zie er de logica niet van in.

Minister Inge Vervotte: De logica is dat een serviceflat een ouderenvoorziening is. We willen dit probleem bespreken tijdens de evaluatie van alle systemen, vormen en erkenningen. U snapt toch dat een serviceflat voor de wet een ouderenvoorziening is?

Mevrouw Mieke Vogels: Dat is al sinds 1985 zo.

Minister Inge Vervotte: Toen waren er nog geen serviceflats.

Mevrouw Mieke Vogels: Toch wel, ze staan ingeschreven in het decreet van 1985 en bestaan dus al tientallen jaren. Tot nu toe werd de geest van de wet toegepast. Transparantie bij factureren geldt in ouderenvoorzieningen en daar moet een dagprijsberekening gebeuren.

Na 20 jaar wil de overheid nu plots de letter van de wet volgen en moeten serviceflats ook omschakelen naar een dagprijsberekening. Dit heeft geen zin meer en jaagt de lokale besturen en voorzieningen op kosten. Is het niet mogelijk om aan uw inspectie te zeggen dat ze opnieuw de geest van de wet moet volgen en de letter nog even moet uitstellen totdat er een nieuw decreet is? Een serviceflat werkt niet beter of slechter op basis van een dagprijs- of maandhuurberekening.

De voorzitter: De heer Dehaene heeft het woord.

De heer Tom Dehaene: Mevrouw Vogels, voor bestaande initiatieven deel ik uw mening dat het geen zin heeft het systeem te veranderen. In recente serviceflats wordt met supplementen gerekend. Ik denk dan aan serviceflats van een OCMW waar ook maaltijden en poetsdiensten door het OCMW worden aangeboden, en die diensten worden allemaal op dezelfde factuur gezet. Ook dat is administratieve vereenvoudiging. Als het systeem al wordt toegepast, laat dat dan ook bestaan.

Minister Inge Vervotte: Er is een nieuw informaticasysteem gemaakt waardoor er nu voor wordt geopteerd om de letter van de wet te volgen. Ik heb een gesprek met mijn inspectie gepland midden maart en zal dan bespreken of de rigide toepassing nodig is. We moeten het debat grondig

Vervotte

voeren, want alles heeft zijn voor- en nadelen. Ik begrijp uw argumentatie en zal dit bespreken met de inspectie.

Mevrouw Mieke Vogels: Ik zal het OCMW van Antwerpen zeggen nog even te wachten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Elke Roex tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het virtueel zorgnetwerk

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van mevrouw Roex tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het virtueel zorgnetwerk.

Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, de Brusselse Huisartsenkring en het Doktersgild Van Helmont hebben met midelen van de Vlaamse Gemeenschap een studie gemaakt over het zorgnetwerk. Het doel van dit netwerk is om het bestaande aanbod van Nederlandstalige zorg in Brussel in kaart te brengen en de voorzieningen via een gedigitaliseerd netwerk te laten samenwerken. Op die manier zou het Nederlandstalige aanbod toegankelijker moeten worden voor zorgbehoevenden en -verleners. Het netwerk heeft een belangrijke rol in het oplossen van de zorgen van de Vlaamse Brusselaars over het Nederlandstalig zorgaanbod.

De studie stelt zes stappen voor om tot een volwaardig zorgnetwerk te komen. Ik zal ze niet herhalen, ze staan opgesomd in de schriftelijke versie van mijn vraag. Ik heb van minister Anciaux vernomen dat hij de eerste stap wil uitvoeren, maar voor stap twee tot zes is hij niet bevoegd. Als deze stappen niet worden uitgevoerd, dan hebben we enkel een zakboekje met alle Nederlandstalige zorgaanbieders in Brussel. Daarmee is er nog geen samenwerking tussen de zorgaanbieders en hebben de mensen nog niet de garantie dat ze het volle-

dig pad van hun ziekte in het Nederlands kunnen doorlopen.

Het zorgnetwerk biedt ook een alternatief voor een ander voorstel dat circuleert, namelijk de uitbouw van een tweede Nederlandstalig ziekenhuis.

Een goede samenwerking en inventaris van Nederlandstalige zorgaanbieders zou kunnen aantonen waar er gaten zijn. We zouden die gaten gemakkelijker kunnen opvullen. Als er in Brussel geen orthopedist is, dan weten we dat niet. Dankzij het zorgnetwerk zullen we dat wel weten. We kunnen dan orthopedisten aantrekken die worden opgenomen in een Nederlandstalig netwerk. Dan kunnen we ook gemakkelijker een patiëntenbestand uitbouwen in Brussel. Het is dus voordelig voor beide partijen.

Dit concept geldt alleen voor Brussel. Het in kaart brengen van zorgpaden is niet alleen handig in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest, maar ook in Antwerpen of Gent of zelfs op het platteland. Er zijn ook linken met het lokaal sociaal beleid, die een inventaris bieden van zorgaanbieders. Het gaat niet alleen over medische, maar ook over omliggende zorg.

Mevrouw de minister, ik was verheugd op de algemene ledenvergadering van de Brusselse welzijns- en gezondheidsraad te horen dat u verder wilt werken aan de implementatie van het virtueel zorgnetwerk en dat u dat wilt toepassen in andere regio's.

Mevrouw de minister, bent u bereid om dit project te ondersteunen, meer bepaald de stappen 2 tot 6 die voorlopig niet worden gerealiseerd? Onderschrijft u dat het ook belangrijke aanzetten kan geven voor een efficiënter geïntegreerd zorgmodel in andere provincies? In welke mate wordt dit dossier gelinkt aan het onderzoek inzake het lokaal sociaal beleid en de zorgregie? Welke timing stelt u voorop voor de realisatie van dit virtueel zorgnetwerk?

De voorzitter: Mevrouw Van Linter heeft het woord.

Mevrouw Greet Van Linter: Mevrouw de minister, ik begrijp dat u verder wilt werken aan de implementatie van het virtueel zorgnetwerk. Hebt u hiervoor al concrete plannen, vooral voor Brussel? Dit is belangrijk in het kader van de Vlaamse

Van Linter

zorgverzekering en het lokaal sociaal beleid. Hebt u hierover al overleg gepleegd met artsen, zorgverleners, instellingen, ziekenhuizen, bejaardencentra, enzovoort? Wie moet eventueel instaan voor de praktische en precieze uitwerking van de zorgpaden? Worden die onderworpen aan controles en wie staat daarvoor in? Hebt u daarvoor al voorstellen? Waren er al gesprekken over de financiering van het project in Brussel, en bij een algemene toepassing, in Vlaanderen?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Minister Anciaux heeft op 17 februari in de commissie Brussel gezegd dat hij het Nederlandstalig zorgaanbod in Brussel nog dit jaar zal inventariseren. Het is de bedoeling om die informatie vanaf 2006 op een gebruiksvriendelijke manier, via telefoon, internet en op papier ter beschikking te stellen van patiënten en zorgverstrekkers. Hij zal dat doen met middelen van het Vlaams Brusselfonds. Een vlot toegankelijke databank is een belangrijke stap vooruit, niet alleen voor de informatie, maar ook voor de transparantie voor de patiënten en de zorgverstrekkers.

Voor de realisatie van de tweede tot en met de zesde stap zijn er wat problemen. De zorgpaden zijn in de eerste plaats een federale bevoegdheid. De federale overheid is bevoegd voor de organisatie van de gezondheidszorg. We moeten ons ervoor hoeden onze bevoegdheid niet te overschrijden.

Zorgnet Brussel wil de kwaliteit van het zorgaanbod verzekeren. Veel Nederlandstalige zorgverstrekkers zijn werkzaam in Brusselse bicommu-nautaire of Franstalige voorzieningen, waarover de Vlaamse Gemeenschap geen bevoegdheid heeft op het vlak van planning, erkenning en inspectie. Een virtueel zorgnet zonder erkenning of planning wordt moeilijk.

We hebben overleg gepleegd met de mensen van Zorgnet zelf, die het project hebben toege-licht. Binnenkort is er ook overleg met minister Anciaux. Afhankelijk van hoe we dat invullen, is het een federale of een Vlaamse bevoegdheid. Het debat over de virtuele zorgnetten en de zorgpaden moeten we voeren als we uitvoering geven aan het

eerstelijnsgezondheidszorgdecreet. In het kader van dat decreet wil ik in samenspraak met minister Anciaux nagaan of dit daarin een plaats kan krijgen.

De voorzitter: Mevrouw Roex heeft het woord.

Mevrouw Elke Roex: Mevrouw de minister, ik hoop dat u dit project wilt trekken, want dat is de grootste noodzaak van dit complexe dossier. De organisaties zijn heel ongerust.

Minister Inge Vervotte: Waarop is die ongerustheid gebaseerd?

Mevrouw Elke Roex: Er is ongerustheid omdat op dit moment alleen de eerste stap is verzekerd, en is toegekend aan een organisatie die helemaal niet betrokken is bij de uitbouw van het zorgnet.

Minister Inge Vervotte: Het is belangrijk om dit in de gesprekken aan bod te laten komen. We willen het totale dossier bekijken. Dat kwam naar voren uit het overleg met Zorgnet.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot mevrouw Inge Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de maatregelen tot beheersing van de uitgaven inzake hulpmiddelen en aanpassingen

De voorzitter: Aan de orde is de vraag om uitleg van de heer Caron tot mevrouw Vervotte, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de maatregelen tot beheersing van de uitgaven inzake hulpmiddelen en aanpassingen.

De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijnheer de voorzitter, mevrouw de minister, op 17 december 2004 keurde de Vlaamse Regering maatregelen goed inzake uitgaven voor hulpmiddelen. Dat was een aanpassing van het toenmalige besluit. Er zijn een aantal overgangsmaatregelen bepaald. Er is in 2005 geen

Caron

indexering geweest van de refertelijst voor de hulpmiddelen, die worden pas in 2006 opnieuw geïndexeerd.

De terugbetaling van bedden en elektronische relaxzetels wordt stopgezet vanaf 1 januari 2005. Mijn vraag gaat vooral over een uitvoerende modaliteit van die regeling. Bedden moeten in principe ten laste worden genomen door de ziekteverzekering. Via het Vlaams Fonds was er een surplus aan mogelijkheden gecreëerd, maar dat budget staat onder grote druk. Daarom is beslist dat die extra dienstverlening via het Vlaams Fonds wordt stopgezet.

Elektronische relaxzetels dragen bij tot het levenscomfort. Ook in dat verband werd via het Vlaams Fonds een inspanning gedaan. De Vlaamse Regering heeft echter beslist dat het niet langer opportuun is om dergelijke hulpmiddelen terug te betalen. Alleen voor mensen die aan de ziekte van Huntington lijden, blijft de mogelijkheid tot terugbetaling behouden.

Er zijn een aantal overgangsmaatregelen genomen, maar die ga ik niet allemaal gedetailleerd behandelen. Het principe is echter dat wie vóór 1 januari 2005 een toezegging had, maar de relaxzetel of het bed niet voor diezelfde datum heeft aangekocht, geen terugbetaling meer krijgt. Indien de aankoop vóór 1 januari 2005 gebeurde, is er geen probleem. Dan is er nog steeds de mogelijkheid tot terugbetaling via het Vlaams Fonds.

Ik begrijp dat er overgangsmaatregelen worden genomen. Op die manier kunnen potentiële misbruiken worden tegengegaan, worden onduidelijkheden vermeden en heerst er rechtszekerheid bij de zorgvragers.

Er zijn een aantal knelpunten in deze regeling. Mensen die in de loop van 2004 een positief antwoord kregen in verband met de terugbetaling, maar om de een of andere reden hun aankoop een beetje hebben uitgesteld, zullen geen terugbetaling meer krijgen.

Dit is een moeilijke kwestie. Belofte maakt schuld. Hoe streng moet deze regeling eigenlijk worden toegepast? Bepaalde mensen worden heel hard

getroffen door deze maatregel. Bovendien zijn de mensen die hun aankoop uitstellen, net mensen die het financieel minder goed hebben.

Juristen spreken nu over rechtsonzekerheid. Ze vragen zich bovendien af of dit wel een daad van behoorlijk bestuur is.

Mevrouw de minister, bent u bereid om de beslissing opnieuw te bekijken? Bent u bereid om voor de personen die een positieve beslissing kregen van het Vlaams Fonds, maar hun aankoop niet vóór 1 januari 2005 hebben gedaan, een uitzondering te maken? Er wordt gesteld dat bedden eigenlijk door de ziekteverzekering ten laste moeten worden genomen. Kunt u bevestigen dat dat ook echt gebeurt? Welke oplossingen hebt u voor de eventuele knelpunten die er nog zijn in verband met personen met een handicap en chronisch zieken?

De voorzitter: Mevrouw Van der Borght heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borght: Mijnheer de voorzitter, ik sluit me graag aan bij deze vraag. Ik heb over deze aangelegenheid vandaag ook een schriftelijke vraag ingediend om heel wat cijfergegevens op te vragen.

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Mevrouw de minister, dit is een besparingsmaatregel die het Vlaams Fonds heeft voorgesteld. Hoeveel besparingen zal deze maatregel opleveren? Is het sop de kool wel waard, gezien de rechtsonzekerheid en het ongenoegen die ermee gepaard gaan?

De voorzitter: Minister Vervotte heeft het woord.

Minister Inge Vervotte: Mijnheer de voorzitter, collega's, dit heeft te maken met de besparingen waarvan iedereen solidair zijn deel heeft opgenomen. Bij de besparingsvoorstellen hadden we er in eerste instantie voor gekozen dat de sector van de individuele materiële bijstand, de residentiële sector en de ambulante sector elk een beetje zouden besparen. We hadden voor elk van die sectoren een verhoging van het budget kunnen verwezenlijken, maar de compensatie daarvoor was dat elke sector zijn verantwoordelijkheid zou opnemen wat de

Vervotte

besparingen betreft. Dat is voor niemand plezant, en er zijn altijd 1001 redenen om te vragen om die besparingen niet te moeten doorvoeren.

Uiteindelijk is er een globaal voorstel voorgelegd aan de raad van bestuur van het Vlaams Fonds. Er werd toen ook duidelijk gezegd dat alternatieve voorstellen welkom waren. Voor ons was het belangrijk dat de raad van bestuur van het Vlaams Fonds achter de beslissing zou staan. Er zijn echter geen alternatieve voorstellen uit de bus gekomen.

De besparingsmaatregel zou 600.000 euro opleveren. Ik ben bereid om de beslissing van 17 december 2004 opnieuw te bekijken. Dat betekent dat ik een gewijzigd besluit voor advies zal voorleggen aan de raad van bestuur van het Vlaams Fonds. Voor mij is het echter zeer duidelijk dat we onze budgettaire inspanningen moeten leveren.

Ik ben dus bereid om het besluit te wijzigen en het voor advies voor te leggen aan de raad van bestuur van het Vlaams Fonds, maar we moeten wel onze verantwoordelijkheid opnemen in verband met de budgettaire impact. De raad van bestuur van het Vlaams Fonds zal dus met een voorstel op de proppen moeten komen, want de besparing moet worden gerealiseerd.

We vonden deze maatregel verantwoord omdat verschillende ziekenfondsen bedden te huur aanbieden tegen een zeer lage huurprijs.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mevrouw de minister, ik dank u voor uw antwoord. Het is inderdaad zo dat in verhouding de besparingen op de individuele hulpmiddelen procentueel een stuk hoger liggen dan de algemene besparing die u hebt moeten inbrengen in uw begroting. Ik hoop dat er een alternatief komt, want uiteindelijk komen we opnieuw terecht bij de situatie van tijdens de opmaak van de begroting, namelijk dat u het Vlaams Fonds vraagt een alternatieve vorm van besparingen voor te stellen.

Ik hoop dat het Vlaams Fonds zicht kan krijgen op eventuele meevallers, waarmee ik dus bedoel dat bepaalde kostensoorten misschien door omstandigheden moeten worden verschoven. We weten

allemaal wat daarmee wordt bedoeld. Misschien kan deze anomalie dan verdwijnen.

Ik dank u alleszins voor uw bereidheid om iets te doen aan dit probleem.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *Het incident wordt gesloten om 15.41 uur.*

HANDELINGEN

De handelingen zijn het woordelijk verslag van de plenaire vergaderingen en van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg.

Ze worden in twee edities uitgegeven:

- de eerste, met witte kaft, bevat de handelingen van de plenaire vergaderingen;
- de tweede, met witte kaft en met bovenaan links de letter C met een chronologisch volgnummer, de vermelding van de commissie met het volgnummer van de vergadering per commissie, bevat de handelingen van de in openbare commissievergaderingen gehouden interpellaties en vragen om uitleg. Per commissie en per vergadering wordt een editie van de handelingen uitgegeven.

FIN : Commissie voor Algemeen Beleid, Financiën en Begroting
SFIN : Subcommissie voor Financiën en Begroting
BRU : Commissie voor Brussel en de Vlaamse Rand
BIN : Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Bestuurszaken, Institutionele en Bestuurlijke Hervorming en Decreetevaluatie
WON : Commissie voor Wonen, Stedelijk Beleid, Inburgering en Gelijke Kansen
BUI : Commissie voor Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Internationale Samenwerking en Toerisme
OND : Commissie voor Onderwijs, Vorming, Wetenschap en Innovatie
CUL : Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media
WEL : Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gezin
ECO : Commissie voor Economie, Werk en Sociale Economie
SWAP : Subcommissie voor Wapenhandel
LEE : Commissie voor Leefmilieu en Natuur, Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid en Ruimtelijke Ordening en Onroerend Erfgoed
SLAN : Subcommissie voor Landbouw, Visserij en Plattelandsbeleid
OPE : Commissie voor Openbare Werken, Mobiliteit en Energie

